

**Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – M. I. Industries / EUIPO – Natural Instinct
(NATURE'S VARIETY INSTINCT)**

(Sprawa T-288/18)

(2018/C 231/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: M. I. Industries, Inc. (Lincoln, Nebraska, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Montañá Mora i S. Sebe Marin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Natural Instinct Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „NATURE'S VARIETY INSTINCT” – zgłoszenie nr 14 290 589

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie R 1658/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO oraz, w stosownym przypadku, stronie wnoszącej sprzeciw wspólnego i solidarnego pokrycia kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Agmin Italy / Komisja

(Sprawa T-290/18)

(2018/C 231/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Agmin Italy SpA (Werona, Włochy) (przedstawiciel: F. Guardascione, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem wstępu, stwierdzenie nieważności lub nieskuteczności lub nieistnienia zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia prawa, naruszenia zasady rozdzielenia funkcji dochodzeniowych i funkcji decyzyjnych, naruszenia zasady kontrydiktoryjności, przekroczenia uprawnień ze względu na przeinaczenie i błędną ocenę okoliczności faktycznych, oczywistej nielogiczności i sprzeczności, a także nieprzeprowadzenia dochodzenia i nierównego traktowania oraz – ze wszystkich przedstawionych przyczyn – wszystkich innych aktów, które poprzedziły wskazaną wyżej decyzję lub nastąpiły po niej, ale były z nią związane lub skoordynowane, ze wszystkimi skutkami prawnymi;
- w każdym wypadku, stwierdzenie nieważności decyzji DG NEAR z dnia 7 marca 2018 r. (ARES – 2018 – 1288022), notyfikowanej w dniu 9 marca 2018 r. w części objętej niniejszą skargą, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności związanych z nią kar;
- tytułem subsydiarnym, wykluczenie lub zmniejszenie kary nałożonej na Agmin jako nadmiernej i nieproporcjonalnej do rzeczywistego zachowania Agmin;
- również tytułem subsydiarnym, stwierdzenie, że opisane okoliczności faktyczne mogą umożliwiać rehabilitację Agmin na mocy art. 106 ust. 9 rozporządzenia nr 966/2012;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 marca 2018 r. (ARES – 2018 – 1288022) wykluczającej skarżącą z możliwości uczestniczenia w postępowaniu przetargowym w sprawie przyznania wsparcia finansowego z budżetu Unii Europejskiej i z Europejskiego Funduszu Rozwoju na maksymalny czas trzech lat przewidziany w art. 109 ust. 14 lit. c) rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ i nakazującej ogłoszenie na stronie internetowej Komisji na skutek braku dostawy zamówionego towaru (partie 9 i 11) w terminach ustalonych w umowie dostawy ENPI/2014/351-804 i niezastąpienia gwarancji (pre-financing guarantee w wysokości 89 430,71 EUR) przedstawionej przez Agmin instytucji zamawiającej w dniu 19 listopada 2014 r. Gwarancja ta została udzielona przez podmiot, który według informacji otrzymanych od Banca d'Italia był uprawniony do udzielania gwarancji wyłącznie na rzecz banków i instytucji finansowych uprawnionych do udzielania kredytów, nie zaś na rzecz innych i jednostek, takich jak instytucja zamawiająca.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Przekroczenie uprawnień, również ze względu na naruszenie zasady rozdzielenia funkcji dochodzeniowych i funkcji decyzyjnych, sprzeczność, oczywistą nielogiczność i brak uzasadnienia.
2. Naruszenie lub błędne zastosowanie „principles of European Contract Law 2002” obowiązujących zgodnie z art. 41 Ogólnych Warunków Umowy.
3. Naruszenie zasady proporcjonalności kary wynikające z art. 5 TUE poprzez nałożenie przez Komisję na Agmin maksymalnej dopuszczalnej kary o długości trzech lat.

Strona skarżąca podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa, ponieważ została wydana przez Komisję bez uwzględnienia, że brak dostawy wynika z decydującej lub, tytułem subsydiarnym, współdzielonej odpowiedzialności jednostki zamawiającej, która w sposób arbitralny i nieuzasadniony odmówiła zastąpienia dostawcy towarów przez innego producenta gotowego dostarczyć towary równej lub wyższej jakości niż określona w specyfikacjach technicznych zawartych w ogłoszeniu o przetargu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, I 298, s. 1).